

A. Bak Péter

Művészcsaládok IV.

Kaposi Antal (1908–1978) festőművész és családja: Kaposi Endre (1939–), Kaposi Tamás (1966–1991)

Kaposi Antal (Nagykanizsa, 1908. január 3. – Budapest, 1978. július 15.) festőművész, tanár, Kaposi Endre apja. 1926–1930 között járt a Magyar Királyi Képzőművészeti Főiskolára.

Mesterei: Csók István (1865–1961) és Vaszary János (1867–1939). A főiskolai oklevél megszerzése után, 1931-től Zalaegerszezen a Zrínyi Miklós Gimnáziumban volt rajztanár.

Zalaegerszegi évei során festőművészként is működött. Tanári munkája mellett a Közművelődési Egyesület által szervezett ismeretterjesztő előadásokat tartott.

Tagja volt a Dunántúli Szemle zalai szerkesztőbizottságának. Részt vett a Göcseji Gyűjtemény szervezésében. 1950-ben a zalaegerszegi pedagógiai gimnáziumba – a későbbi tanítóképzőbe – helyezték át. 1959-től nyugdíjazásáig, 1970-ig az esztergomi Tanítóképző Intézet tanára volt. Sírja a rákoskeresztúri temetőben található. Egykori iskolája, a zalaegerszegi Zrínyi Miklós Gimnázium, a róla elnevezett alkotói díjjal jutalmazza tehetséges tanulóit.

Önálló kiállításai: 1960 – Tanítóképző Intézet (Végyvári Jánossal), Esztergom; 1962 – Dorog (Végyvári Jánossal); 1964 – Tanítóképző Intézet (Környei Lászlóval és Végyvári Jánossal), Esztergom; 1966 – Technika Háza, Esztergom; 1967 – Balassa Bálint Múzeum, Esztergom; 1969 – Művelődési Ház, Esztergom; 1979 – Esztergomi képek (emlékkiállítás), Művelődési Központ, Esztergom; 1981 – Emlékkiállítás, Tanítóképző Főiskola, Esztergom; 1999 – A három Kaposi (Kaposi Endrével és Kaposi Tamással), Duna Galéria, Budapest; 2008 – Generációk (apa-fiú-unoka), El Greco Kávéház Galéria, Esztergom; 2016 – Emlékkiállítás (Kaposi Endrével és Kaposi Tamással), Kernstok Károly Galéria, Nyergesújfalu.

Csoportos kiállításai: 1952 – Zala Megyei Művészek Tárlata (Zalaegerszeg); 1961 – Eszter-

gomi Művészek Tárlata (Esztergom); Komárom Megyei Művészek Kiállítása (Esztergom); 1963 – A Tanítóképző Intézet Művésztanárainak Kiállítása (Esztergom); 1965 – Pedagógus Képzőművészek Országos Kiállítása (Budapest); 1966 – Esztergomi Művészek Kiállítása (Esztergom); 1970 – A Komárom Megyei Képzőművészet 25 Éve, Balassa Bálint Múzeum (Esztergom); 1996 – Művésztanárok és Tanítványok Kiállítása, Zrínyi Miklós Gimnázium (Zalaegerszeg).

Kaposi Antal: Esztergomi utcakép

„Kaposi Antal legjellegzetesebb alkotásai táj és városképek. A Duna menti vidéket, Esztergom részleteit költői invencióval, posztimpreszionista szemlélettel rögzítette olajképein, akvarelljein és grafikáin... Festői életműve elég esetlegesen, nagy kihagyásokkal és stiláris következetlenségekkel alakult. Legértékesebb részét az elszabadult festői közvetlenséggel fogalmazott akvarellek képezik, ezt a világot néhány olajképébe is át tudta menteni.” (Wehner Tibor)

Képekre márpedig szükség van. Szent Bonaventura szavaival élve, többek között már csak „az egyszerű emberek műveletlensége, az érzelmek tunyasága és az emlékezet ingatagsága miatt” is. A képek esetenként régi korok egyetlen túlélőiként olyan

információkat közvetítenek az utókor számára, amelyek az évszázadok során a feledés homályába veszttek.

Letűnt idők néma tanúi ők, ám hozzáértő kézben, némi szerencsével, olykor szóra bírhatók.

A művészi élmény elevensége, a festői kifejezés igazsága, a valóság képi megismerésének öröme motiválta munkásságát. Talán mondani se kell, hogy képeinek élvezhetősége nem valamiféle ízlésbeli igénytelenség következménye.

„Minden szép és igaz legegyszerűbb forrása a természet” (Réti István).

Kaposi Antal jól megnézte a motívumot, szinte látni véljük, hogy körbejárja, hogy képé szerkessze. A tudatosság nem megy a spon-tán lelkesedés rovására, a tájképek frissek, s amellet mégsem futó pillanatsfelvételek. A korszerűséget nem lehet célul tűzni, mert erőszakolt és hamis az ilyen igény. Gyakran a korszerűtlennek tetsző művek bizonyulnak korszerűknek egy későbbi kor megítélése szerint, egy bizonyos idő távolából, mert csak az idő

Kaposi Antal: Zalaegerszegi házak

igazolhat és értékelhet elfogulatlanul, állandósíthat fellebbezhetetlenül.

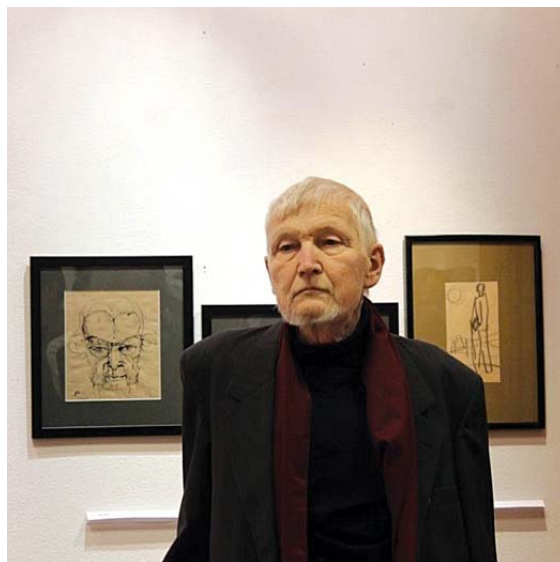
Kaposi Endre, KABA (Zalaegerszeg, 1939. január 7.) képzőművész és fotóművészeti szakíró, Kaposi Antal fia. Általános iskolai és gimnáziumi tanulmányait szülővárosában végezte, majd szakmát tanult a fővárosban. A budapesti Dési Huber István Képzőművészeti Szabadiskolában kezdte szakmai tanulmányait 1957–1959 között, Gráber Margit (1896–1993) és Tamás Ervin (1922–1996) irányításával.

1959 óta Esztergomban él. 1962-ben szerzett tanítói oklevelet az Esztergomi Felsőfokú Tanítóképző Intézetben, és tanítóként dolgozott a lábatlani 1. számú Általános Iskolában. 1962–1963 között Sárísaon, az Általános Iskolában tanított. 1964–1968 között járt a Pécsi Pedagógiai Főiskolára, ahol 1968-ban szerzett rajz tanári diplomát. Soltra Elemér (1922–2013) és Kelle Sándor (1913–2003) festőművészek voltak a tanárai. 1968–1970 között Esztergomban a Botyán János Gép- és Műszeripari Technikumban rajz tanárként tanított. A technikum megszűnését követően 1970-ben, pályázat útján, tanársegédi kinevezést nyert az Esztergomi Felsőfokú Tanítóképző Intézet rajz szakcsoportjába. 1971-ben fejezte be egyetemi tanulmányait az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar filozófia szakán. 1981-től Esztergomban, az időközben főiskolává átszervezett Tanítóképző Vizuális Nevelési Tanszékének adjunktusa, majd docense lett. 1985-ben kinevezték a főiskola tudományos és oktatási főigazgató-helyettesévé, 1986-ban pedig főigazgatói megbízást kapott.

Ezt a funkciót öt éven át töltötte be. Időközben főiskolai tanári címet szerzett. 1991-ben lemondott főigazgatói címéről, de még öt éven át a Vizuális Nevelési Tanszék vezetője volt. 1995-ben rokkantsági nyugdíjba ment. Kaposi Endre 1970–1972 között az Esztergomi

Képzőművész Kör vezetője, 1968–1982 között pedig az esztergomi Zodiákus Klub egyik vezetője volt. Szervezője és vezetője volt az 1968–1974 között működő fiatal esztergomi művészek „Sigillum” csoportjának. 1970–1975 között tagja volt az oroszlanói Ötök csoportnak.

1970-ben felvették a Magyar Népköztársaság Művészeti Alapjába, majd alapító tagja lett a jogutód Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének (MAOE). Ez utóbbinak két cikluson át (1999–2007) választmányi tagja is volt. (Ezt a pozíciót a megyében jelenleg A. Bak Péter és Ferenczi Gábor festőművészek töltik be.) 1991-től tagja a Magyar Fotóművészek Szövetsége szakíró szakosztályának. 1991–1995 között tagja volt a Magyar Fotográfiai Múzeum tanácsának. 1991-től alapító tagja, 1991–2001 között titkára, majd 2011–2016 között elnöke az Esztergomi Művészek Céhének. Mandátuma lejártával már nem indult el a 2016. december 6-án tartott tisztújító közgyűlésen. A Kernstok Károly Művészeti Alapítvány (Tatabánya) kuratóriumának 1992-től elnöke.

Kaposi Endre képzőművész

Tanulmányúton Romániában és Csehszlovákiában járt. Képeivel, grafikáival, fotókollázsai-val 1962-től jelentkezett hazai csoportos és egyéni kiállításokon.

Kaposi Endre a rajz szakkollégium keretében a főiskolán a rajzolás-festés, a műalkotás-elemzés és művészettörténet, az esztétika valamint az ábrázoló geometria tantárgyakat oktatta. Az Országos Pedagógiai Intézet Vizuális Nevelési Tanszékének felkérésére részt vett az általános iskolai tantervfejlesztés munkálataiban, és több lektori megbízásnak tett eleget. Az Oktatási Minisztérium felkérésére bekapcsolódott a tanítóképző főiskolák tantervfejlesztési munkálataiba. A Leonardo Program keretében megszervezte és vezette a főiskolán az esztergomi József Attila Általános Iskolával közösen in-

Kaposi Endre kollázsa

dított „Integratív esztétikai nevelési modell az általános iskola alapozó szakaszában és a tanítóképzésben” című kísérleti programot. Főigazgatói működése idején indult meg a főiskolán a művelődésszervező, a szociálpedagógia, valamint a kétszakos óvodapedagógus-tanító szakos képzés. Ekkor épült meg a főiskola új kollégiuma, új tornacsarnoka, aulája és könyvtára.

Az intézmény ekkor vette fel Vitéz János nevét.

Önálló kiállításai (válogatás):

1960, 1966, 1969, 1977, 1993 – Esztergom; 1974 – Nagykőrös; 1975 – Komáromi Kisgaléria; 1980 – Ferencvárosi Pincegaléria; 1981 – Helikon Galéria, Budapest (időközben megszűnt); 1982 – Hévíz; 1985 – Dömös; 1987 – Kernstok Tere (Képcsarnok), Tatabánya (időközben megszűnt); 1994 – Óbudai Társaskör Galéria; 1995 – Duna Múzeum, Esztergom; 1997 – Prágai Magyar Intézet (Kovács Melindával); 1998 – Hincz Múzeum, Vác; 1991 – Duna Galéria, Budapest (Kaposi Antallal és Kaposi Tamással) (időközben megszűnt); 2001 – Polaris Galéria, Budapest; 2004 – Városi Galéria, Párkány (Bugyács Sándorral); 2009 – Kortárs Galéria, Tatabánya; 2010 – El Greco Galéria, Esztergom; 2011 – Kaleidoszkóp Ház, Esztergom; 2014 – „Három szólam” (Kaposi Endre, Szendőfi Pál, Szentessy László), Kortárs Galéria, Vértes Agorája, Tatabánya; 2015 – József Attila Művelődési Központ, Dorog; 2016 – Kernstok Károly Galéria, Nyergesújfalu (Kaposi Antallal és Kaposi Tamással).

Csoportos kiállításai (válogatás): 1968–2016: az esztergomi és a Komárom-Esztergom megyei képzőművészek kiállításai, Esztergom, Tata, Tatabánya, Budapest; 1991–2016: az Esztergomi Művészek Céhének kiállításai, Esztergom, Komárom, Tata, Budapest, Sárvár.

Művei közgyűjteményekben, közintézményekben: Balassa Bálint Múzeum (Esztergom), Kuny Domokos Múzeum (Tata), Városi Múzeum (Tatabánya), Kecskeméti Képtár, Xantus János Múzeum (Győr), Esztergom Város Önkormányzata, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Vitéz János Kar.

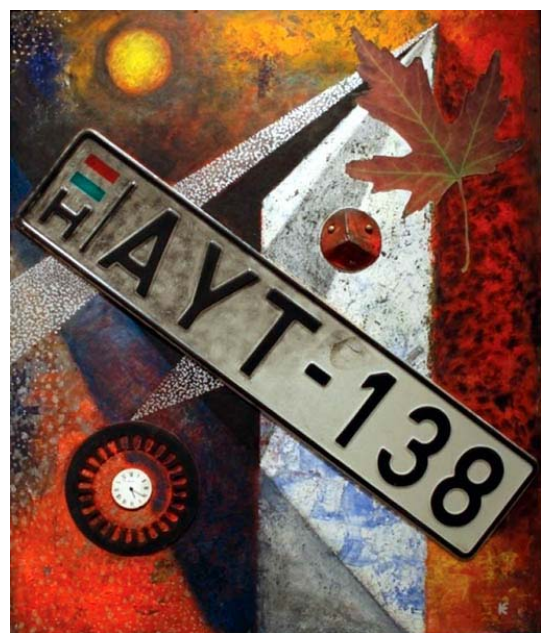
A globalizált világunkban, amikor az ember embernek farkasa, az aranyborjú imádata az emberi kapcsolatokat, az érdekek mentén alakulnak, akkor csak két dolog lehetséges, ami csöndet, megnyugvást, az emberi élet értelmét jelenti: valamit létrehozni, alkotni, és a templomok áhítatos szférájában elmélkedni, hogy végül is mi végre vagyunk itt a Földön, mit csináljunk magunkkal. Közben észrevesszük, hogy ami megmaradt az évezredekben és meg fog maradni ezután is, az a művészet, az emberi alkotások.

Kaposi Endre pályafutása elején grafikusként indult. Lírai naplóra emlékeztető rajzainak hangulata festményein is érződik. Az 1960-as évek végétől kisméretű, szűk motívumkincsre redukált, lírai atmoszférát sugárzó olajképeket festett, majd kollázsokat készített. Intim méretű képei enteriőröket, valamint különböző tárgyak-

Kaposi Endre kollázsa

ból összeállított csendéleteket ábrázolnak, balladai hangvételű koloritban. A jó mű a valóság égi mása, a látott és átélt motívumok visszatükrözése a hozzájuk kapcsolódó gondolatok és érzések együttesében. Kaposi Endre kieresztelte sajátos mű-

Kaposi Endre kollázsa

vészétét, a személyének, vérmérsékletének megfelelő előadásmódot.

Következetes szellemi magatartást tanúsít egy olyan korban, amikor a művészek könnyen hajlanak a pálfordulásokra, olykor akarva-akaratlanul fordítanak hátat tegnapi önmaguknak.

A keserves szakmai torzalkodások, elvtelen csoportosdi közepette is független alkotó maradt, aki kissé gyanútlan jóhiszeműséggel, de töretlen kollegiális jóindulattal végezte, végzi társadalmi munkáját, folytatja alkotótevékenységét, vallja meg hitét. Nem adja fel egyéniségét korunknak szinte naponta váltakozó jövő-menő s mindjárt el is múlt rengeteg művészeti irányzataiért, hanem a megkezdett úton halad. A sors nem ajnározta Kaposi Endrét, és számos személyes fájdalom gyötrelme – művész fiának korai elvesztése – érlelte művészetét, amely vizuálisan bizonyítja, hogy egyéniségének feladása nélkül lehet csak igaz és őszinte. Nem könnyű eredetinek lenni, és még nehezebb igaznak, teljesnek maradni.

Külön fejezetet érdemelne nevelő-ajnározó, útnak igazító tevékenysége is. Nevessé érett művészek egész sorát indította el önzetlen szeretettel, égő lelkiismeretességgel.

Életeleme a tanítás és a képzőművészet, de nem törekszik a mindenáron való érvényesülésre.

Ha hívják, vállalja a kiállítás nyilvánosságát, de nem sürgölődik a kurátorok körül. Minden műve önálló tulajdonságokkal, kifejező eszközökkel élő és ható alkotás. Sajátos szerkezete, motívumai, színvilága és tartalma révén kiállja az összehasonlítást, összevetés próbáját.

Szellemi forrásvidékeit kutatva, tagadhatatlan a múlt, a család iránti vonzódása.

A bensőséges atmoszférát sugárzó olajképek után, később, az 1990-es években a hétköznapi életben használt tárgyakból, hulladékelemekből, alkatrészekből kisplasztikákat, objektumokat, assemblage-okat készít (Kronogram-mák).

Festészeti, grafikai, szobrászati és fotóművészeti munkássága mellett figyelemre méltó a művészeti írói teljesítménye is. Jelentős művészeti szervező tevékenységet fejt ki, művészeti,

esztétikai tanulmányokat publikál. Tudományos kutatási területei: fotóesztétika, fotótörténet, művészettörténet és helytörténet. Első elnöke volt az újraindított „Esztergom Évlapjai” című évkönyv szerkesztőbizottságának. Tíz éven át titkára volt az újjászervezett esztergomi Balassa Bálint Társaságnak. Dolgozott az „Esztergom és Vidéke” című helyi lap szerkesztőségében. Tanulmányai, méltatásai a *Művészet*, a *Fotóművészet*, a *Művészeti Műhely*, az *Atelier*, az *Új Forrás*, a *Rajztanítás* című folyóiratokban, kiállítási katalógusokban, a Komárom-Esztergom megyei *Dolgozók Lapjában*, az *Esztergom és Vidéke* lapban jelentek meg.

Kaposi Endre: Szent Ferenc

Önálló kiadványai

(válogatás): Fotográfusok Esztergomban a XIX. és a XX. században (Tatabánya, 1987), Boldog pillanatok (Esztergom, 1999).

Kaposi Endre így foglalja össze művészeti tevékenységét: „Eddigi munkásságom során táblaképeket, rajzokat, fotó-, kép- és tárgykollázsokat készítettem.

Jelenlegi tevékenységem már főként az utóbbiakra koncentrálódik. Ennek oka az, hogy az 1990-es évek óta egyre erősödik bennem az a meggyőződés, miszerint a tradicionális festészet mind technikai, mind kifejezési lehetőségeit tekintve korszerűtlenné vált.”

Természetesen én (A. Bak Péter) mint festőművész, festmény- és műtárgyszakértő becsüs, művészeti író, nem osztom Kaposi Endre ezen kijelentését.

Az ember szűkebb és tágabb környezetét alkotó tárgyak képi megjelenítése, a természeti formák tárgyasítása Kaposi Endre festményeinek is jellegzetes vonását képezte. A tárgy a művész olvasatában az emlékezés eredője, kézzelfogható manifesztum, ami az emberi jelenlétet, illetve jelen nemléteit testesíti meg. Tárgykollá-

Kaposi Endre egyik kronogram-mája

zsait ócskapiacokon fellelhető, vagy éppen a háztartásokban fölöslegessé vált, esztétikai értéket és az emberi kézimunka nyomát magánviselő fémhulladékból állítja össze, egybeszerkesztve mindazt, ami az alkotószellem számára összetartozik. Az utóbbi években készült assemblage-ai minden eddiginél erőteljesebb hangon szólalnak meg, tiszta, egyértelmű kompozíciós rendben, többnyire személyes kötődéssel bíró tárgyakból

összeállítva. A régi családi fotókat, gyerekkrajzokat, a fiú kézírását, a közös festőpalettát, a rendszerező emlékezés kontextusa ereklyeként fogadja be, ezáltal a mű önmaga is tárggyá válik, az emlékezet fragmentumainak és az emlékezés mozdulatainak hordozójává.

Díjai, ösztöndíjai, kitüntetései: 1979 – Esztergom Város Millenniumi Tárlat – II. díj, Szocialista Kultúráért-díj; 1998 – Kortárs Művészeti Biennále, szobrászati díj (Tatabánya); 1999 – Pro Urbe Esztergom-díj; 2005 – Komárom-Esztergom Megyéért – szakmai díj; 2008 – In Memoriam Leonardo da Vinci pályázat – Tatabánya Város díja; 2009 – Komárom-Esztergom Megyei Prima-díj; 2010 – Babits Mihály-díj, Esztergom Kultúrájáért-díj; 2015 – Esztergom díszpolgára.

Megtisztelő számomra, hogy Kaposi Endre elnöksége alatt lettem az Esztergomi Művészek Céhének tagja. Örülök, hogy a gyűjteményem gazdagodott egy kispasztikájával.

2016-ban jelent meg Wehner Tibor: Kaposi Endre című kismonográfiája.

Kaposi Tamás (Esztergom, 1966. november 28. – Pécs, 1991. november 6.) festőművész, grafikus, Kaposi Antal unokája, Kaposi Endre fia. Szakmai tanulmányait különböző szabadiskolákban, Szemadám György (1947–) nyári táboraiban, majd a Topor András (1944–1997) vezette Postás Képzőművészeti Stúdióban folytatta. A Magyar Képzőművészeti Főiskola előkészítő tagozatán Klimó Károly (1936–) festőművész irányította felkészülését. 1986-ban nyert felvételt, és alkalmazott grafika szakon kezdte meg tanulmányait a Képzőművészeti Főiskolán. Később szakot cserélt, és átment a sokszorosító grafika szakra. Mesterei: Kocsis Imre (1940–2015), Nagy Gábor (1949–) és Szabados Árpád (1944–) festőművészek. Elmondása szerint, festeni nem tanult senkitől, sem a főiskolán, sem másutt. 1987-ben európai tanulmányutat tett. Főleg Amszterdamban érezte jól magát. 1991-ben kapott tanári diplomát, s ötödéves, művészképzős hallgató volt, amikor Keserű Ilona pécsi mesterkurzusán folytatta

Kaposi Tamás festménye

Kaposi Tamás festménye

Kaposi Tamás grafikái

tanulmányait. Mesteriskolai tanulmányait tragikus autóbaleset szakította meg, zárta le véglegesen.

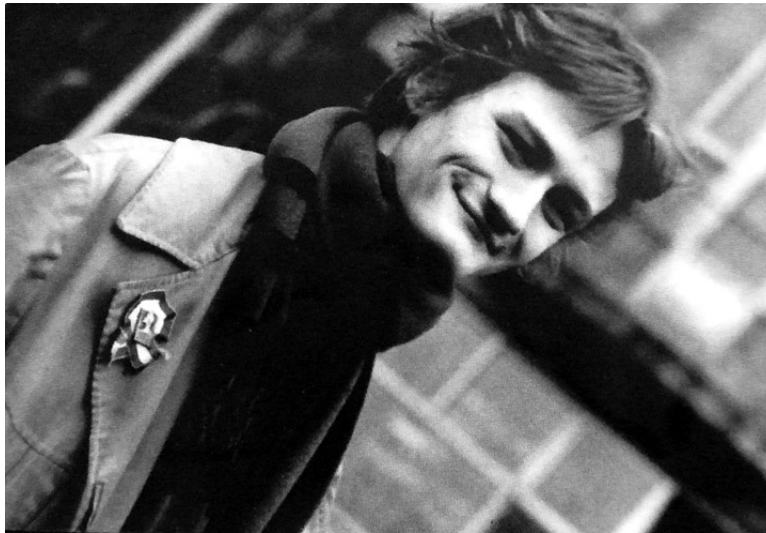
Egyéni kiállításai: 1986 – Eötvös Klub, Budapest; 1990 – „Best of 90” kiállítás, Barcsay Terem, Képzőművészeti Főiskola; 1991 – Móricz Zsigmond Színház, Nyíregyháza.

Csoportos kiállításai: 1986 – „Radical Art” kiállítás, Egyetemi Színpad, Budapest; Postás Művelődési Központ Képzőművész Stúdiójának Kiállítása, Művelődési Ház, Zsámbék; 1987 – Komárom megyei Fiatal Képzőművészek Kiállítása, Művelődési Központ, Tatabánya; Esztergomi Tárlat, Vármegyeháza, Esztergom; „Periferikusok Fesztiválja”, Esztergomi Galéria; 1988 – „Session Band”, Népház, Tatabánya; Tavasz Tárlat, Művelődési Ház, Tata; „Session Band”, Esztergomi Galéria; 1990 – „JÁSZ-JÁSZ”, Alkotás Galéria, Jászberény; „Session Band” világkiállítás, Dömösi Galéria, Dömös; Kernstok Terem, Tatabánya; 1991 – Főiskolások Tárlata, margitszigeti Víztorony, Budapest; Diplomakiállítás, Magyar Képzőművészeti Főiskola, Budapest; 1993 – Young Hungarian Artists in Finland, Kuopio, Finnország.

Emlékkiállítások: 1992 – Balassa Bálint Múzeum, Esztergom; Magyar Képzőművészeti Főiskola, Budapest; 1993 – Duna Múzeum, Esztergom; 1996 – Duna Múzeum, Esztergom; 1998 – Könyvtár Galéria, Győr; 1999 – Duna Múzeum, Esztergom (Kaposi Antallal és Kaposi Endrével); Győri Városi Könyvtár; Esztergomi Pince-

galéria; 2016 – Kernstok Károly Galéria, Nyerges-újfalú (Kaposi Antallal és Kaposi Endrével); Duna Múzeum Európai Közép Galériája, Esztergom.

Kaposi Tamás főiskolai tanára, Kocsis Imre mondta a következőt: „Tamás az a ritka karakter volt, akinek teljesen azonos volt a személyisége a festészetével. Élete és művészete között nem volt distancia.” Édesapja szerint Tamás egyik legfontosabb „találmánya” a festészetben – a zaklatott, tisztátalan felületkezelés – egyenesen következik egész megjelenéséből és életmódjából. Az élettől nem várt sokat, nem voltak igényei sem. Teljesen elhatárolta magát a ma divatos „értékektől” (pénz, jólét, kényelem). Festeni szeretett volna, nyugodt körülmények között, és utazni, főleg Amszterdamba, a művészetek szabad világába. Festészete egy mé-

Kaposi Tamás grafikus- és festőművész

got tükröznek. A videóművészet, a komputergrafika, a zene is foglalkoztatta. Munkái helyet kaptak a Magyar Nemzeti Galériában és az esztergomi Balassa Bálint Múzeumban.

A művészeti világ kortárs kánonjaitól független, a nembelit, az időtlent kutató művészek alkotásainak befogadása, értelmezése az átlagosnál mindig több odafigyelést igényel.

Tekintélyelvű művészettörténet alakult ki Magyarországon. Én bárkinek bármit elhiszek, csak a hivatalos művészettörténeti véleményeket utasítom el. Kiábrándultan nézem a pénzdiktúra vezérelte művészet fejleményeit.

Irodalom

Kortárs Magyar Művészeti Lexikon II., főszerkesztő: Fitz Péter, Enciklopédia Kiadó, Budapest, 2000.

Miltényi Tibor: Kaposi Tamás élete és halála (Beszélgetés Kaposi Endrével). 1994. szeptember – 1995. január. http://kapositamás.info/monografia/mt_kt_elete.htm

Kaposi Tamás grafikája

lyen átélt társadalmi tapasztalat sűrítménye. Felfogta a világ abszurditását és az ember kifordultságát önmagából. Ezekre reagálva alakította ki a rá jellemző motívumokat: pointerek, vámpírok, erőszak, pusztulás, az apokaliptikus élmény víziói. Azzal a tudattal festett, hogy az emberi történelem végén él. Nagyon intenzíven élte az életet, s e túlérzékenység a képeiből mint szellemi energia sugároz. Kaposi Tamás expresszív festőalkat volt. Nagyon gyorsan festett egy-egy képet, de a rövid idő ellenére nagyon sokféle, egymásnak ellentmondó technikát alkalmazott. „Kaposinál a felület extázisa látomásainak brutális szuggesztióját szolgálja” – mondja Miltényi Tibor. Köznapi és misztikus, titokzatos tartalmakkal telített tájak, városrészletek, furcsa épü-

letek, árnyékszerűen a képre vetülő emberalakok műveinek témái, expresszív hevületű kompozícióinak kísértetszerű figurák a szereplői. A fiatalon megtört festői munkásság hagyatéka mintegy száz táblakép és számos grafika, amelyek egy rideg, lemondásokkal és félelmekkel tragikusan terhelt vilá-

Kaposi Tamás képei